

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΑ! ΤΙ ΚΡΑΤΑΩ

Κείμενο: Ηλία Λιαμή
Διασκευή σε Θεατρικό: Γιώργος Κάκκος

ΞΕΚΙΝΗΜΑ

- *Οι Χαρά, Δημήτρης, Ραφαέλα με τα μικρόφωνα μπροστά από την αυλαία.*

- Π 1 Παιδιά σε λίγες μέρες ξεκινά η Μεγάλη Εβδομάδα,
Λένε ότι την λέγετε Μεγάλη, επειδή τα γεγονότα που έγιναν
αυτή την εβδομάδα είναι μεγάλα.
- Π2 Εγώ μόνο την Σταύρωση ξέρω και την Ανάσταση και πάλι τα
μπερδεύω με τις τρεις μέρες που λένε ότι μεσολαβούν.
- Π3 Εγώ θυμάμαι και την προδοσία του Ιούδα, αλλά δεν θυμάμαι
ποια μέρα έγινε
- Π1 Νομίζω Τετάρτη, (Σιωπή) Πόσο θα ήθελα να ζήσω, να νοιώσω
αυτά τα γεγονότα!

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

- *Ανοίγει η Αυλαία*
- *Εικόνα κήπου , φακός*
- *Με ανοιχτή αυλαία μπαίνουν τα παιδιά*

- Π 1 Τι να είναι αυτός ο ολάνθιστος κήπος ;
- Π2 Έχει να κάνει με την Μεγάλη Εβδομάδα. Βλέπω μονοπάτια μικρά ανάμεσα στα παρτέρια. Στοές από μπουκαμβίλιες και γιασεμιά, λιγάκι σκοτεινές, ο ήλιος δε βρίσκει εύκολα δρόμο. Πάμε;
- Π3 Που πάμε να μπλέξουμε τώρα, αυτόν τον καιρό άλλες μελαγχολίες και περισυλλογές δεν αντέχω. Δεν πάμε να χαζέψουμε λίγο στον υπολογιστή ή στην τηλεόραση λέω εγώ;
- *Ανδριάνα (με κορδελα) με μικρόφωνο αριστερά*
- Συνείδηση: Οι οθόνες ολόφωτες, με προσκαλούν στην διάσπαση που χαρίζουν τα τρέχοντα. Θυμάμαι όμως -ευτυχώς-, πως, ποτέ η ενημέρωση δε μου 'δωσε ούτε μια στάλα χαράς. Κι όσο κι αν συσσωρευότανε, ποτέ κάτι δεν άλλαξε για το καλύτερο.
- Π1 Εγώ λέω να πάμε, να περπατήσουμε στις σκιερές στοές, γιατί, παρ' όλη τη μελαγχολία που σκορπάνε, νιώθω οτι σκορπάνε και αρώματα, σκορπάνε και αγκαλιά. Νιώθω το μισόφωτό τους για χάδι, και στο κορμί και στη ψυχή μου.
- Π2 Και για κάτι άλλο θέλω να τις περπατήσουμε: Για ένα φως, ένα άλλο φως, που τρεμοπαίζει εκεί, στην τελευταία στροφή του κήπου. Φως, που λες, αν το αρνηθώ, θα έχω χάσει ευκαιρία... και δρόμο... και ψυχική γαλήνη
- Π3 Καλά ας πάμε, αν βρούμε ζόρια όμως θα γυρίσουμε πίσω ε; Αυτό το φως φαίνεται διαφορετικό από τα άλλα, θέλω να το αναζητήσω. Και μάλιστα όταν θα βρεθώ κοντά του, θέλω κάτι να κρατώ. Αγένεια μου μοιάζει να φτάσω μ' άδεια χέρια.

Συνείδηση: Τον ντρέπομαι τον κήπο. Μοιάζω παράταιρος. Χωρίς γοερές υπερβολές, κοιτάζω κατάματα τα γεγονότα και καταλήγω νηφάλια: «Ένδυμα ουκ έχω».

Πιστεύω όμως στη δύναμη τού κήπου να λαμπραίνει τα στιγματισμένα και θαμπά. Και του ζητώ: «Λάμπρυνόν μου την στολήν της ψυχής».

- Κλείνει η αυλαία – Ύμνος Κυριακής των Βαΐων

Κυριακή των Βαΐων

- Εικόνα δρόμος
- Κάτω βάγια
- Στη σκηνή τα 6 παιδιά με κλαδια φοίνικα- καλάθι με βάγια
- Αυλαία

Π3   Γιατί το μονοπάτι είναι στρωμένο με βάγια;
                 Γιατι είστε μαζεμένοι εδώ, τι συμβαίνει;

Κάτοικος 1 (**καλάθι με βάγια**) : Περιμένουμε τον Βασιλιά, τον Μεσσία, τον Λυτρωτή. Να τος, να τος...
Ωσαννά εν τοις υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου!

Όλοι: Ωσαννά, ωσαννά,ωσαννά

Κάτοικος 1: Ωσαννά εν τοις υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου!
Ωχ είναι καθισμένος πάνω σε ένα μουλάρι στο ταπεινότερο των τετραπόδων.

- Ο κάτοικος 2 φευγει και κάθετε στην άκρη

Π2   Εσείς γιατί κάθεστε αποκομμένος;

Κάτοικος 2: Δεν το περίμενα αυτό. Πάνω σε μουλάρι; Εγώ σαν σύμβουλος δε θα του το συνιστούσα. Οι πράξεις Του είναι αντιεπικοινωνιακές. Εγώ ετοιμάζω ηγέτες λαμπερούς.

Π1   Κοιτάχτε το βλέμμα Του, την ώρα που ο όχλος κραυγάζει «ωσαννά».

Συνείδηση: Ακούω τη σκέψη Του: «Δεν ξέρουν τι ζητάνε». Αυτό δε θα το ξαναπεί σε λίγες μέρες, καρφωμένος στον Σταυρό;

Π1   Κρατώ αυτό το βλέμμα Του, το αποφασισμένο και θλιμμένο.

Π2 Κρατώ και τις κραυγές του θριάμβου να μου θυμίζουν τον πικρό, τον πρόσκαιρο, τον φευγαλέο έπαινο των ανθρώπων.

Π3 Κλείνω στη χούφτα μου δυο-τρία βάγια και συνεχίζουμε.

- Κλείνει η αυλαία – Ύμνος Μεγάλης Δευτέρας-Μοιράζονται Βάγια.
- Σκουπιζονται τα Βάγια (Σκούπα, φαράσι)- Άνθρωπος

Μεγάλη Δευτέρα

- Εικόνα Μ.Δευτέρας
- Στη σκηνή ο Άγιος Ιωσήφ ο Πάγκαλος
- Αυλαία

Π2 Πως σας λένε;

Αγ. Ιωσήφ : Ιωσήφ, εσάς;

Π2 Χαρά, Δημήτρη και Ραφαέλα, πως σου έγιναν αυτά τα σημάδια;

Αγ. Ιωσήφ: Έπεσα σε ένα πηγάδι και χτύπησα.

Π3 Πως έπεσες, σκόνταψες, πες μας;

Αγ. Ιωσήφ : Δεν μ' αρέσει να το λέω, αλλά σ' εσας θα το πω.
Με έριξαν τα ίδια μου τ' αδέρφια. Τους ενοχλούσε η παρουσία μου, επειδή με συμπαθούσαν οι γονείς μου, με ζήλευαν, και για να με ξεφορτωθούν με έριξαν στο πηγάδι.

Π1 Και μετά;

Αγ. Ιωσήφ: Επειδή δεν σκοτώθηκα με πούλησαν για σκλάβο.
Στην Αίγυπτο πέρασα πολύ δύσκολα, με συκοφάντησαν και με έβαλαν φυλακή.
Με τη φώτιση του Θεού όμως, ο Φαραώ με εκτίμησε.
Με έκανε υποδιοικητή όλης της χώρας και μου ανέθεσε την Φροντίδα για την αποθήκευση της σοδειάς.
Επειδή έπεσε πείνα στην περιοχή, ήμουν υπεύθυνος να διανέμω το σιτάρι στον πεινασμένο λαό.

Μια μέρα ήρθαν για ζητήσουν σιτάρι τα αδέρφια μου.

Π2 Και εσείς τι κάνατε τους εκδικηθήκατε;

Αγ. Ιωσηφ: Όχι. Τους συγχώρησα και τους έδωσα προμήθειες.

Π1 Κρατώ τα σημάδια του από το χτύπημα, την ώρα που 'πεφτε στο πηγάδι, από των αδελφών του, των ανθρώπων των δικών του, το σπρώξιμο.

Π2 Κρατώ τη χρυσή του καρδιά, που ήξερε πάντα να τού ανοίγει δρόμο ανάμεσα στις αρχές και τις εξουσίες του κόσμου τούτου.

Π3 Κρατώ τη συνοχή της σκέψης του, όταν τα αξιώματα θα μπορούσαν να τον τρελάνουν.

Π1 Κρατώ την αγκαλιά του, την ώρα που η εκδίκηση τού χάιδευε τ' αυτιά.

- **Εικόνα συκίας**

Π2 Α! Μια συκιά, πάνω που πείνασα.
Φουντωμένη και καταπράσινη. Αλλά χωρίς ούτε ένα σύκο.

Π3 Τη βλέπω και πικραίνομαι.

Συνείδηση : Καλύτερη εικόνα των λόγων δίχως έργα, των σχεδίων χωρίς διάθεση για δόσιμο και θυσία δεν υπάρχει.

Π1 Θέλω να κρατήσω δυο φύλλα.

- **Εικόνα ξερής συκίας**

Μόλις που πρόλαβα. Βήματα δυο δεν έχω κάνει, και ξεράθηκε μονομιάς.

- **Κλείνει η αυλαία – Ύμνος Μεγάλης Τρίτης -Μοιράζονται φύλλα συκιάς.**

Μεγάλη Τρίτη

- Εικόνα Μ.Τρίτης
- Στη σκηνή τα δέκα κορίτσια με άσπρα φουστανάκια με τα 13 φαναράκια και 5 μπουκαλάκια λάδι να πηγαίνουν πάνω κάτω.
- Αυλαία

Π2 Που πηγαίνετε έτσι βιαστικά;

Κορίτσι 1 Ξεκινάμε για να συναντήσουμε τον Γαμπρό . Ελάτε κι εσείς να δείτε, πάρτε κι από ένα φανάρι γιατί θα νυχτώσει και δε θα βλέπετε.

Π3 Ευχαριστούμε! Τα φανάρια μας είναι μισογεμάτα , μα προς το παρόν φωτίζουν καλά.

- Τα κορίτσια προσπερνούν και φεύγουν από την σκηνή

Π1 Εγώ ανησυχώ για τα φανάρια μας. Δε θα μας φτάσει το λάδι. Είναι μακρύς ο δρόμος και θα ξεμείνω από φως. Χρειαζόμαστε λάδι. Επειγόντως!

Συνείδηση Νοιώθω ότι χρειαζόμαστε λάδι πίστης πιο στέρεης, λάδι αγάπης πιο πρακτικής, λάδι προσευχής πιο συνεπούς και πιο επίμονης απ' ό,τι μέχρι τώρα. Γρήγορα! Τώρα! Δεν ξέρω πότε θα χρειαστεί.

- Πέντε από τις κοπέλες γυρίζουν βιαστικά, με τα λυχνάρια τους σβηστά

Κορίτσι 2 Κάντε στην άκρη μας τελείωσε το λάδι και πάμε να πάρουμε κι άλλο.

- Βγαίνουν τα 5 κορίτσια από την σκηνή

Π1 Σας το είπα εγω θα ξεμείνουμε από λάδι!

- Επιστρέφουν τρέχοντας και ξαναβγαίνουν από την σκηνή.

Κοριτσι 1 : Ανοίξτε, είμαστε κι εμείς εδώ

Π3 Χτυπάνε κάποια πόρτα, αλλά δε μου φαίνεται να την ανοίγουν. Κρατώ σφιχτά το λυχνάρι μου. Θεέ μου, μη μ' αφήσεις να στερέψω!

- Κλείνει η αυλαία – Ύμνος Μεγάλης Τετάρτης -Μοιράζονται ρεσώ.

Μεγάλη Τετάρτη

- Εικόνα Μ.Τετάρτης
- Στη σκηνή η γυναίκα με το σπασμένο βάζο
- Αυλαία
- Μπαίνουν τα Π1,2,3 κρατώντας βάζια

Π1 Μοσχοβολάει τόσο. Σα νά 'σπασε ένα δοχείο με άρωμα κι έχει χυθεί.

Π2 Συγγνώμη, τι μυρίζει τόσο ωραία;

Γυναίκα: Από αυτό το σπασμένο αλάβαστρο σας έρχεται η ευωδία.
Είχε μέσα μύρο.

Π3 Και τι το έκανες το μύρο;

Γυναίκα: Ημουν σε ένα σπίτι που ήταν εκεί ο Διδάσκαλος.
Με μύρο αλλά και με δάκρυα του άλειψα τα πόδια.

Π1 Γιατι το έκανες αυτό;

Γυναίκα: Έχω πολλές αμαρτίες, Τον πλησίασα με μεγάλη συντριβή να του καταθέσω την μετάνοιά μου.
Άκουσα τους καλεσμένους να λένε:
«Μα γίνεται Κύριε να τη δεχτείς; Γίνεται Κύριε να δεχτείς τον καθένα, που αμαρτία δεν φτιάχτηκε, που να μην πότισε το κορμί του;»
«Γίνεται», τον ακούω να με διαβεβαιώνει. «Φτάνει πολύ να αγάπησε».
«Ε όχι Κύριε δε γίνεται!», επιμένουν οι καλεσμένοι...

Γυναίκα: Ευτυχώς, σημασία καμιά δε τους δίνει. Κι αφήνει τα μαλλιά μου να σκουπίζουν τα πόδια Του.
Ακούω κι ένα μαθητή, τον ταμεία τους, να εξανίσταται,

πασκίζοντας να αποτιμήσει το μύρο. Τι να αποτιμήσει!
Συνείδηση : Ποιος μπορεί να υπολογίσει την αξία των δακρύων μιας
ψυχής που συντρίβεται!
Πώς κοστολογείται η υπομονή, μπροστά στην περιφρόνηση και
τα βρώμικα βλέμματα των «καθωσπρέπει».

Γυναίκα: Με το θράσος της απόγνωσης μου, μυρώνω τα πόδια Του, που
δεν τολμούσα καλά-καλά να τα αγγίξω!

Π2 Αυτό το μύρο έχει κάτι διαφορετικό από τα άλλα αρώματα που
παρασκευάζει ο κόσμος στο χημικό εργαστήριο.
Μέσα του έχουνε χυθεί στάλες δακρύων μετανοίας.

Π1 Βουτώ τα φύλλα των βαγιών και της συκιάς στο μύρο που ρέει
δίπλα στα πόδια μου, μπας και κρατήσω αυτή την άρρητη
ευωδία της μετανοίας και συνεχίζω.

- Κλείνει η αυλαία – Ύμνος Μεγάλης Πέμπτης - Μύρο.

Μεγάλη Πέμπτη

- Εικόνα Μ.Πέμπτης
- Στη σκηνή ένα τραπέζι με ψωμί, 13 ποτηρία , κανάτα με κοκκινο
κρασί . (τρια κομματια ψωμί τρια ποτηρια με κρασι)
- Αυλαία
- Μπαίνουν τα παιδιά μετα φύλλα της συκιάς στα χέρια

Π3 Κάποιοι έτρωγαν εδώ πριν από λίγο. Τα ποτήρια είναι δεκατρία.
Στη θέση τη μεσαία, κομμάτια από ψωμί και μια μισογεμάτη
κανάτα κρασί κόκκινο σαν αίμα.

Π1 Ας βάλουμε στο στόμα μας λίγη ψίχα ψωμιού βουτηγμένο στο
κρασί.

- Βουτάνε ψωμί στο κρασί και τρώνε

Π3 Στυλώθηκα. Κρατώ ακόμη ένα νοτισμένο κομμάτι και το τυλίγω
σ' ένα φύλλο από την ξεραμένη συκιά.

- Μπαίνει μέσα ο ιδιοκτήτης του χώρου)

Π2 Συγγνώμη, ποιος είστε;

Ιδιοκτήτης : Είμαι ο ιδιοκτήτης ετουτου δω του ανωγείου. Παραχώρησα τον χώρο αυτό στον Διδάσκαλο και στους Μαθητές του για να δειπνήσουν πριν το Πάσχα.

Π1 Ο Μυστικός Δείπνος!!!

Π2 Μία λεκάνη με μια πετσέτα. Θα φώναξαν και κάποιο δούλο για να τους πλύνει τα πόδια, ε;

Ιδιοκτήτης : Όχι, μου τα ζήτησε ο Κύριος, τον είδα να πλένει ο Ίδιος τα πόδια των μαθητών του

Συνείδηση Πού νά 'ξερα, πως η λεκάνη αυτή έγινε κολυμπήθρα ταπεινοφροσύνης, για όσους θα θέλουν να ακολουθήσουν τα βήματα Εκείνου, που πριν λίγο έσκυψε και έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του. Κι ας είχε πριν από λίγο μεταβάλει σε φάρμακο αθανασίας το ψωμί και το κρασί, το κόκκινο σαν αίμα!

Π3 Είδατε που πηγαίνουν τώρα;

Ιδιοκτήτης : Ναι, προς τον κήπο της Γεσθημανής, αλλά άκουσα οτι ήρθαν στρατιώτες των αρχιερέων και των συνέλαβαν. Πηγαίνετε στο παλάτι.

- Κλείνει η αυλαία – Μοιράζονται ψύχουλα.
- Εικόνα Μ.Πέμπτης αυλή του Παλατιού
- Αυλαία

Π2 Γιατί είστε στεναχωρημένος, πως σας λένε;

Πέτρος : Σίμωνα Πέτρο. Ένα παράπονο του Κυρίου, μου σκίζει την καρδιά. Μας είπε πριν λίγο στον κήπο της Γεσθημανής: «Ζήτησα δύναμη στην προσευχή, ν' αντέξω τα κρίματα ολόκληρου του κόσμου, που σε λίγο θα ματώσουν το κορμί μου και θα βαρύνουν ασήκωτα τους ώμους μου. Και δεν χαλαρίσατε λίγα λεπτά ύπνου, για να προσευχηθείτε μαζί μου;»

Συνείδηση: Τι να του απαντήσουν οι μαθητές του, τι να του απαντήσω κι

εγώ! Πως Τον άφησα μόνο Του, γιατί τρυγούσα, τις λίγες, τις ασήμαντες ψευτοχαρές μιας ζωής, την ώρα που ζητούσε συντρόφους για να γλυκάνει τις πληγές του κόσμου;

Π1 Που βρίσκετε τώρα;

Πέτρος : Τον έχουν συλλάβει οι αρχιερείς .
Μόνος στον κήπο της Γεθσημανή, μόνος και μπροστά στους άρχοντες και τους σοφούς του κόσμου τούτου; Πώς να τον υπερασπιστώ;

Π3 Θα κάτσουμε κι εμείς μαζί σου .

Παρευρισκόμενος : Εσύ δεν είσαι ένας από τους μαθητές Του.
Εσείς δεν ήσασταν μαζί Του;

Πέτρος : «Όχι, δεν τον ξέρουμε. Ποιος είναι αυτός; Δεν είμαστε μ' Αυτόν!

Π2 Είμαστε δικοί σας.

Π1 Τα συστήματά σας αναγνωρίζουμε

Π3 Με τους δικούς σας κανόνες παίζουμε, τα οράματά σας μοιραζόμαστε.

Συνείδηση : Μαζί σας ψάχνουμε τους άλλους, τους κακούς, που πάντα φταίνε για τα δεινά μας.

Μαζί σας ελπίζουμε, πως πάντα κάποιος άλλος, κάποιος καλός θα 'ρθεί για να μας σώσει.

Αυτός εκεί μέσα είναι τρελός. Κάθε στραβό του κόσμου, κάθε πληγή των ανθρώπων τα κάνει δική Του υπόθεση. Δεν ψάχνει ενόχους. Κάνει την ξένη ευθύνη δική Του.

Αν είναι δυνατόν!

Εμείς, δικοί Του; Απορώ και που το σκεφτήκατε».

- Ηχος κόκορα

Πέτρος : Όχι!!! (κλαίει)

- Κλείνει η αυλαία – Ύμνος Μεγάλης Παρασκευής

Μεγάλη Παρασκευή

- Εικόνα Μ.Παρασκευής
- Αυλαία

Π2 Τα πάντα στάζουν αίμα. Ματωμένα φραγγέλια, **ματωμένα αγκάθια**, ματωμένος χιτώνας. Σα να αιμορραγεί όλος ο κόσμος. Όλη η φρίκη του ματωμένου μαρτυρίου ενός αθώου απλώνεται και πλημμυρίζει τον χρόνο και τον χώρο. Παράνοια!

Συνείδηση Ποιο το νόημα μιας ανθρωπότητας που στάζει αίμα; Ποιος φταίει, ποιος δικάζει, ποιος τιμωρεί; Τι θα έχανε η δημιουργία αν εξαφανιζόταν ο άνθρωπος; Τι θα έχανε η πλάση, τα δέντρα, τα ποτάμια, η θάλασσα ο αέρας, τα ζώα, αν απαλλασσόntonταν από το πιο άγριο θηρίο τους;

- **Μπαίνει ο Σίμων Κυρηναίος**

Π1 Ποιος είστε, που πηγένετε;

Σίμων Κυρηναίος : Σίμων Κυρηναίος ακολουθώ το Κύριο στο μαρτυριό Του. Το κορμί Του λυγίζει από το βάρος του Σταυρού. Γυρίζει με κοιτάει.

Συνείδηση Τον βλέπω κι αμέσως νιώθω όλους τους ανθρώπους αδέρφια μου: «Είναι καλοί οι άνθρωποι», κραυγάζει η καρδιά μου, «εικόνες Θεού, εικόνες Θεού, ει και στίγματα φέρουν πταισμάτων! Υπάρχει ελπίδα!»
Στις κόρες των κατακόκκινων ματιών Του λάμπει ένας κόσμος ποτισμένος στην πραότητα, στην προσφορά και στην ισορροπία.

Σίμων Κυρηναίος Δεν μπορώ να αντέξω το παραπάτημά Του.
Θα Τον βοηθήσω.

- **Τρεχουν μαζί με το Π3. Το Π3 σκύβει και μαζεύει 3 καρφιά)**

Π3 Αυτά τα καρφιά πεσανε απ' το ζεμπίλι ενός Ρωμαίου.

- Ήχος μπουμπονιτά

Π2 Τι κραυγές είναι αυτές; Άκουσα ένα «τετέλεσται».

Συνείδηση : Οι χλευαστές από κάτω ακούν για κάποιον, που τέλειωσε.
Εγώ, σα να ακούω «όλα αρχίζουν».

- Κλείνει η αυλαία – Ύμνος Μ. Σαββατου – Μοιράζονται καρφιά

Μεγάλο Σάββατο

- Εικόνα Μ.Σαββατου
- Χωρίς λουλούδια
- Αυλαία
- Μπαίνουν τα παιδιά με τα δώρα

Π1 Το μονοπάτι αρχίζει και κατηφορίζει απότομα.
Κάτω εδώ, λουλούδια δεν ανθίζουν. Πού κατεβαίνουμε;

Συνείδηση Στον Άδη των Αρχαίων; Στον Άδη της φρίκης του κόσμου; Ή στον Άδη της δικής μου καρδιάς; Πολλή σημασία δεν έχει.
Κάτω εδώ, σημασία έχει το σκοτάδι. Το πηχτό, το στεγανό, το απόλυτο σκοτάδι.

- Μπαίνουν οι συνοδοιπόροι

Συνοδοιπόρος1 Όλοι και όλα εδώ κάτω ψάχνονται. Κάνουμε κύκλους και κάπου-κάπου νομίζουν πως –επιτέλους-, από δω δεν ξαναπεράσαμε , πως από δω περνάμε για πρώτη φορά, πως ο κύκλος πια θα σπάσει. Και πάντα η διάψευση. Πάντα όλοι έχουμε ξαναπεράσει από κει και πάλι θα ξαναπεράσουμε.

Συνείδηση Στον Άδη, όπως στην ιστορία των ανθρώπων, τίποτε δεν αλλάζει. Γι' αυτό είναι τόσο σκοτεινά! Πανικός!

Π3 Πού είναι το τέρμα; Εγώ ξεκίνησα μια βόλτα σ' έναν κήπο. Να τελειώνουνε τ' αστεία! Θέλω το Πάσχα μου το κανονικό. Θέλω τα σοκολατένια μου αυγά με το δώρο έκπληξη! Θέλω τα υπέρβαρα αμάξια στη Εθνική και τις σούβλες να εξέχουν.

Θέλω τις κροτίδες, που θέλουν να ανατινάξουν το ναό.

Συνείδηση Θέλω το άδειο προαύλιό του μετά το πρώτο-πρώτο Χριστός Ανέστη!

Π3 Θέλω να φύγω από δω!

Συνοδοιπóρος 2 Γιατί; Όλα όσα ψάχνεις είναι εδώ.
Συνεχίζετε να ψηλαφίζετε και θα τα βρείτε. Θα νιώσετε
σα στο σπίτι σας

Π1 Δίκιο έχουν! Τα ακροδάχτυλά μου αγγίζουν σούβλες και κροτίδες και μαγειρίτσες ανυπόμονες και γυφτοτράγουδα στη διαπασών.

Π2 Αγγίζω ένα σώμα, δυο χέρια, δυο ώμους. Φτάνω στο πρόσωπο και το κοιτώ. Ένα πρόσωπο πιο δυνατό απ' το σκοτάδι. Όλα τα χαρακτηριστικά του είναι ορατά. Μέσ' απ' τη λάμψη Του, το σκοτάδι λιώνει.

Π2 Ποιος είσαι;

- Μπαίνει ο Κύριος

Κύριος Ο νέος άρχοντας αυτού του τόπου, Καλωσήρθες!

Π2 Αγένεια να μην σου προσφέρουμε ένα πεσκέσι. Να Σου αφήνουμε τα βάγια, τα φύλλα της συκιάς, τα ποτισμένα με το μύρο, το λυχνάρι, το νοτισμένο το ψωμί απ' το κρασί το κόκκινο σαν αίμα, τα καρφιά.

Κύριος Σας ευχαριστώ

Π3 Κύριε, θέλουμε να φύγουμε από δω!

Κύριος Εύκολο, Κρατείστε το χέρι μου

Π1 Κύριε, δύναμη δεν έχω να κρατήσω πια τίποτε.
(Με αρπάζει απ' τον καρπό)

Κύριος Εγώ φεύγω. «Για να σε πάρω μαζί μου, πρέπει να θυμηθείς κάτι που έδωσες δωρεάν, όσο περπάταγες εκεί επάνω».

Π1 Κύριε, κάποτε σε μια τάξη, έδωσα σ' ένα μαθητή μου ένα κρεμμύδι.

Κύριος Μου φτάνει

Π1 Μα ξαφνικά τα πόδια μου βαραίνουν. Χέρια πολλά με αρπάζουν. Κάποιοι ποθούν να τραβηχτούν κι αυτοί μαζί μου.

Συνείδηση Μα δεν θα κάνω το λάθος εκείνης της γιαγιάς.

«Ελάτε, πιαστείτε, όσοι μπορείτε», φωνάζω. «Δε θέλω το φως, όσο κι αν λάμπει, χωρίς τα πρόσωπά σας. Ή όλοι μας ή κανείς! Πιαστείτε! Κι εμένα, Άλλος με τραβά!»

Φως!

Λόγων παύσις!

Ακόμα και τώρα, που στα διηγίεμαι όλ' αυτά, νιώθω την πατρική παλάμη, με δύναμη γλυκιά και τρυφεράδα, να κρατάει τον καρπό μου.

Π2 Στο λέω να το πιστέψεις:

Πριν ξεκινήσει το σεργιάνι μας, το φως που πρωτοαντικρίσαμε στο βάθος, ανοίγοντας του κήπου το πορτάκι, δεν ήταν ψέμα.

- Ολοι επάνω για υπόκλιση
- Λόγος